رأی شماره : ۵۳۴-۱۳۶۹/۱/۲۱

بسمه تعالی

رأی وحدت رویه هیأت عمومی دیوان عالی کشور

قرار عدم صلاحیت مذکور در بند ٤ ماده ۱۳ قانون تشکیل دادگاه های حقوقی یک و دو مصوب آذرماه ۱۳٦٤، به قرینه قرارهای دیگری که در این ماده احصاء شده اند، ظهور در عدم صلاحیت نسبی و محلی دارد، زیرا این قرارها کلاً در دعاوی صادر می شود که قابل رسیدگی ماهوی در دادگاه های دادگستری است، در صورتی که قرار عدم صلاحیت ذاتی موضوع ماده ۱٦ قانون اصلاح پاره ای از قوانین دادگستری مصوب خرداد ماه ۱۳٥٦ در پرونده هایی که باید در مراجع غیردادگستری مطرح و رسیدگی شود صادر می گردد و از شمول ماده ۱۳ قانون مرقوم خارج است، بنابراین رأی شعبهٔ ۲۱ دیوان عالی کشور مبنی بر اعمال ماده ۱٦ قانون موصوف که به قوت و اعتبار خود باقی می باشد صحیح تشخیص می شود.

این رأی بر طبق ماده واحده قانون وحدت رویه قضایی مصوب ۱۳۲۸ برای شعب دیوان عالی کشور و دادگاه ها در موارد مشابه لازم الاتباع است.

هیأت عمومی دیوان‌عالی‌کشور